

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2013 roku D. C. wyszedł na przepustkę z Zakładu (...) w S., w którym przebywał od ponad roku w związku z dokonywanymi kradzieżami.

W dniu 15 lipca 2013 roku W. S. wracała do domu z Galerii (...) mieszczącej się w L. na K.. Na wysokości Kościoła (...)położonego przy Alejach (...) przeszła na przejściu dla pieszych na drugą stronę ulicy. W pewnym momencie, gdy była na wysokości Szpitala (...) od tyłu podszedł do niej D. C. i energicznym ruchem zerwał jej złoty łańcuszek z zawieszka, który miała na szyi. Skradziony W. S. łańcuszek oskarżony w późniejszym czasie sprzedał. Jego wartość wynosiła 1450 złotych.

(wyjaśnienia D. C. k.34-36, k.40, k.93-95, k.186-186v, zeznania W. S. k.19-20, k.22-23, opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k.61, protokół okazania k.22-23)

W dniu 6 sierpnia 2013 roku K. G. (1) wysiadł z autobusu komunikacji miejskiej na przystanku przy ulicy (...) w L., po czym poszedł w kierunku Alei (...). W znajdującym się tam punkcie gastronomicznym kupił zapiekankę, a następnie udał się pieszo Alejami (...). Gdy był na wysokości hotelu (...), zauważył idącego z naprzeciwka nieznanego mu mężczyznę, którym był D. C.. D. C. podszedł do K. G. (1) i zażądał od niego pieniędzy w kwocie 2 złotych. Po tym jak K. G. (1) odmówił wydania pieniędzy D. C. wyciągnął z kieszeni kurtki nóż, który był zawinięty w gazetę w taki sposób, że wystawało tylko ostrze. Był to nóż techniczny, którego rękojeść miała długość 13 cm, zaś ostrze było ukośnie ścięte i miało ok. 2 cm długości. Następnie D. C. przystawił ostrze noża do lewej strony klatki piersiowej K. G. (1) i ponownie zażądał od niego wydania pieniędzy. W tym momencie K. G. (1) chwycił D. C. za rękę w której trzymał nóż. Po krótkiej chwili D. C. uwolnił się z uścisku. Wówczas K. G. (1) w obawie o to, że D. C. może ponownie atak zasłonił się plecakiem. Wtedy D. C. oddalił się Alejami (...) w kierunku O. S.. Po drodze wyrzucił nóż. K. G. (1) zadzwonił na Policję zawiadamiając o popełnieniu przestępstwa.

Po penetracji terenu patrol Policji zatrzymał D. C. w okolicach ulicy (...) w L.. Został on rozpoznany przez towarzyszącego funkcjonariuszom Policji K. G. (1). Po zatrzymaniu oskarżony przyznał się do udziału w zajściu i wskazał miejsce, gdzie wyrzucił nóż. Nóż ten został odnaleziony i zabezpieczony przez funkcjonariuszy Policji.

(wyjaśnienia D. C. k.34-36, k.40, k.93-95, k.186-186v, zeznania K. G. (1) k.6-7., P. W. k.10, protokół zatrzymania rzeczy k.3-5v, nóż k.56, protokół oględzin rzeczy k.54-55)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów a także na podstawie: protokołu zatrzymania osoby (k.2-2v), protokołu przeszukania (k.24-25v), danych osobopoznawczych (k.60), kwestionariusza wywiadu środowiskowego (k.73-74), opinii sądowo-psychiatrycznej (k.79-83).

Oskarżony D. C. (k.34-36, k.40, k.93-95, k.186-186v) w toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem przyznał się do zarzucanych mu czynów.

Przesłuchany w dniu 7 sierpnia 2013r. (k.36) wyjaśnił, iż nie wie dlaczego napadł na K. G. (1) oraz, że zrobił to z głupoty. Wyraził żal z powodu popełnionych przestępstw.

Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania po raz kolejny wyraził żal z powodu popełnionych przestępstw. Dodał, że użyty przez niego nóż znalazł wcześniej na ulicy. Wyjaśnił, iż nie chciał brać pieniędzy od rodziców, a chciał mieć pieniądze na własne potrzeby (k.40v).

Przesłuchany po raz kolejny (k.93-95) odmówił składania wyjaśnień.

W toku przewodu sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania Sądu wyjaśnił, iż zajścia przebiegały tak jak jest to opisane w akcie oskarżenia. Przyznał, iż wobec K. G. (1) użył noża. Nadto dodał, iż łańcuszek, który zabrał W. S. sprzedał. Potwierdził składane wcześniej wyjaśnienia i przeprosił pokrzywdzonych (k.186-186v).

Sąd podzielił w całości wyjaśnienia oskarżonego. Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów w świetle zeznań pokrzywdzonych K. G. (1) i W. S. nie budzi wątpliwości. Nadto podkreślić należy, iż wyjaśnienia te były składane w warunkach gwarantujących swobodę wypowiedzi i tym samym Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im wiarygodności.

Sąd podzielił w całości zeznania W. S. (k.19-20) która opisała wygląd sprawcy oraz przebieg kradzieży złotego łańcuszka dokonanej na jej szkodę. Zeznała, że gdy szła Alejami (...) podszedł do niej od tyłu mężczyzna i energicznym ruchem zerwał jej złoty łańcuszek z zawieszka, który miała na szyi. W toku przeprowadzanego okazania (k.22-23) bez najmniejszych wątpliwości rozpoznała D. C. jako sprawcę dokonanej kradzieży. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, który przyznał się do dokonania kradzieży łańcuszka, brak jest zatem podstaw by je kwestionować.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał także zeznania pokrzywdzonego K. G. (1) (k.6-7). Świadek ten opisał przebieg zdarzenia, które miało miejsce w dniu 6 sierpnia 2013r. Podkreślił, że mężczyzna, który zażądał od niego pieniędzy, miał nóż i przystawił jego ostrze do lewej strony jego klatki piersiowej. Dodał, że nóż ten był zawinięty w gazetę, z której wystawało ostrze. Świadek zeznał, że chwycił wówczas oskarżonego za rękę, a potem zasłonił się plecakiem. Wtedy mężczyzna oddalił się. K. G. (2) zeznał, iż o zajściu zawiadomił Policję i uczestniczył w penetracji terenu, a następnie w zatrzymaniu napastnika, którym okazał się D. C..

Zeznania pokrzywdzonego znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz w zeznaniach funkcjonariusza Policji P. W. (k.10), który dokonał zatrzymania D. C.. P. W. zeznał, iż podczas zatrzymania, D. C. przyznał się do popełnienia przestępstwa na osobie K. G. (1) i wskazał miejsce wyrzucenia noża. Nóż ten odnaleziono i zabezpieczono.

Wobec tego, iż zeznania w/w świadków wzajemnie się uzupełniają, są konsekwentne i logiczne Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty zgromadzone w toku postępowania: protokół zatrzymania osoby (k.2-2v), protokół zatrzymania rzeczy (k.3-5v), protokół okazania (k.22-23v), protokół przeszukania (k.24-25v), protokół oględzin rzeczy (k.54-55) dane osobopoznawcze (k.60), kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k.73-74).

Zostały one sporządzone przez osoby kompetentne, w granicach przyznanym im uprawnień, zgodnie z wymogami zakreślonymi przez przepisy prawa, a treść ich nie była przez strony podważana i kwestionowana.

Sąd podzielił opinię biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k.61), który określił wartość złotego łańcuszka z zawieszka na kwotę 1450 zł.

Z opinii sądowo-psychiatrycznej (k.79-83) wynika, iż D. C. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli podkreślili, iż D. C. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność do rozpoznania ich znaczenia i kierowania swoim postępowaniem oraz, że w czasie ich popełnienia nie cierpiał na zaburzenia psychotyczne ani inne zakłócenia czynności psychicznych.

Sąd w całości podzielił tę opinię. Jest ona jasna, pełna i została sporządzona przez osoby posiadające fachową wiedzę.

Zebrany i omówiony wyżej materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż D. C. dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k. oraz czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 k.k.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa rozboju jest ściśle określone przez art. 280 § 1 kk i polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia, dokonany przy użyciu taksatywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą. Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności. W przypadku gdy sprawca posługuje się nożem wypełnia znamiona art. 280§2 k.k.

Użyte w znamionach art. 280 § 2 k.k. słowo "posługuje się" interpretowane jest w literaturze i orzecznictwie stosunkowo szeroko. W szczególności przyjmuje się, że "posługiwanie się" ma szerszy zakres znaczeniowy od czasownika "używa" i obejmuje wszelkie manipulowanie takimi środkami, w tym także ich okazywanie w celu wzbudzenia w ofercie obawy ich użycia (wyrok SA w Lublinie z 14 października 2004 r., II AKA 182/04, Prok. i Pr. 2005, nr 7-8, poz. 28).

W realiach przedmiotowej sprawy D. C. posługując się nożem niewątpliwie dążył do zagarnięcia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 2 zł na szkodę K. G. (3). Aby osiągnąć zamierzony cel groził pokrzywdzonemu natychmiastowym użyciem przemocy w ten sposób, że ostrze noża przystawił do klatki piersiowej K. G. (3). Z uwagi na to, iż D. C. zamierzonego celu, jakim był zabór pieniędzy, nie osiągnął, wobec zdecydowanej postawy K. G. (1) i skutecznie podjętej przez niego obrony, jego zachowanie należało zakwalifikować jako usiłowanie dokonania przestępstwa rozboju opisanego w art. 280§2 k.k. tj. jako czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§2 k.k.

Przestępstwo kradzieży penalizowane przez art. 278§1 k.k. popełnia ten, kto zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia.

Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę

W realiach przedmiotowej sprawy D. C. zrywając z szyi pokrzywdzonej łańcuszek niewątpliwie w sposób bezprawny wyjął rzecz ruchomą spod jej władztwa i objął we własne posiadanie. O tym, iż łańcuszek ten traktował jak swoją własność świadczy fakt, iż go później sprzedał.

Przystępując do wymiaru kary D. C. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonych dóbr, sposób i okoliczności popełnienia czynów, postać zamiaru, sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Sąd miał na względzie także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ta kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 i 2 k.k.). Nadto z uwagi na fakt, iż D. C. jest osobą młodocianą w rozumieniu art. 115 §10 k.k. Sąd przy wymierzaniu kary miał również na uwadze dyrektywy z art. 54§1 k.k.

Niewątpliwie przestępstwo usiłowania rozboju jakiego się dopuścił się D. C. cechuje się znacznym ładunkiem społecznej szkodliwości i należy je piętnować

z całą stanowczością. Przestępstwa te są nagminne, zagrażają potencjalnie każdemu obywatelowi. Skierowane są przeciwko podstawowym dobrom chronionym prawem jakimi są życie i zdrowie człowieka oraz mienie. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści, a więc stopień jego zawinienia jest wysoki.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił negatywną opinię środowiskową,

oskarżonego z której wynika, iż jest on osobą zdemoralizowaną i jako nieletni dopuszczał się szeregu czynów karalnych wobec czego orzekano wobec niego środki wychowawcze i poprawcze (k.73-74).

Okolicznością łagodzącą jest młody wiek oskarżonego, przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu oraz wyrażenie przez niego żalu z powodu popełnienia przestępstwa i przeproszenie pokrzywdzonego (k.186v).

Wymierzając oskarżonemu karę za czyn w pkt I Sąd zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary opisane w art. 60§1 k.k. bowiem przemawiają za tym względy wychowawcze. Mając na uwadze fakt, iż D. C. jest osoba bardzo młodą, wielokrotnie w toku postępowania zarówno przygotowawczego jak i sądowego wyrażał skruchę z powodu swojego zachowania Sąd uznał, iż zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary spełni wobec oskarżonego cele wychowawcze określone w art. 54§1 k.k.

Mając te względy na uwadze Sąd w oparciu o art. 280§2 k.k. w zw. z art. 60§1 i §6 pkt 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

Popełniony przez oskarżonego czyn z art. 278§1 k.k. charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Należy bowiem mieć na uwadze, iż oskarżony działał w sposób zuchwały, wobec starszej kobiety, dokonując kradzieży w centrum miasta, w dzień, nie zwracając uwagi na osoby postronne.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił młody wiek oskarżonego, przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, wyrażenie skruchy a także przeproszenie pokrzywdzonej (k.186v).

Wobec powyższego Sąd za czyn ten wymierzył mu na podstawie art. 278§1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymierzaniu kary łącznej Sąd przyjął system asperacji - polegający na zaostrzeniu najsurowszej z wymierzonych kar. Zastosowanie zasady asperacji przy orzekaniu kary łącznej uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy czynami objętymi tymże wyrokiem. Relacje te sprowadzają się do określenia jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Przestępstwa popełnione przez oskarżonego łączy bliska więź przedmiotowa i czasowa. Nie oznacza to jednak, iż zasadne byłoby zastosowanie zasady absorpcji. Podkreślić należy bowiem, iż popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzeczeniem kary surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Przemawia za tym również fakt, iż jeden z przypisanych oskarżonemu czynów stanowi zbrodnię. Poza tym wymóg oddziaływania ogólnoprewencyjnego nakazuje zapobieganie wytworzeniu przekonania społecznego, jakoby wymiar sprawiedliwości „premiował” osoby popełniające więcej niż jedno przestępstwo w taki sposób, iż przez nadmierną absorpcję część ich czynów pozostaje w praktyce bezkarna.

Karą, która we właściwym stopniu uwzględni podniesione wyżej okoliczności, a jednocześnie będzie stanowić karę sprawiedliwą, jest w ocenie Sądu kara łączna roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara ta powinna skutecznie powstrzymać oskarżonego przed powrotem na drogę przestępstwa w przyszłości, a tym samym powinna w ocenie Sądu spełnić cele zapobiegawcze wobec sprawcy. Uświadomi też oskarżonemu konieczność poszanowania prawa oraz wartość dóbr, jakimi są życie i zdrowie człowieka oraz mienie.

Analiza całokształtu właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz okoliczności przedmiotowej sprawy nie pozwoliła sięgnąć, w ocenie Sądu, po dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, ze względu na sposób popełnienia przestępstw a także wydzźwięk społeczny orzeczonej kary, zwieszenie wykonania kary pozbawienia wolności byłoby nieuzasadnione. Niewykonywanie

orzeczonej kary w żadnym razie nie może bowiem prowadzić do przekonania – tak sprawcy przedmiotowego czynu, jak też w odbiorze społecznym – o pobłażliwości bądź bezkarności czynów ewidentnie godzących w tak podstawowe wartości.

Podkreślić należy, iż D. C. dopuścił się dwóch przestępstw, w tym zbrodni. Wprawdzie jak wynika z akt sprawy jest osobą niekaraną sądownie (k.57) to jednak z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego wynika jednoznacznie, iż jest osobą zdemoralizowaną, a przed osadzeniem w Areszcie Śledczym przebywał w Zakładzie (...), bowiem jako nieletni wielokrotnie popełniał przestępstwa, głównie kradzieże. Nadto lekcewał obowiązek szkolny (k.73-74), a zarzucanych czynów dopuścił się przebywając na przepustce z Zakładu (...). Działał z niskich pobudek, z chęci zysku, a taka motywacja nie zasługuje na żadne względy.

Powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, iż stosowane dotychczas wobec oskarżonego środki wychowawcze i poprawcze nie dały rezultatu, gdyż w dalszym ciągu lekcewał on obowiązujący porządek prawny. Sam fakt deklarowania skruchy

i przeproszenia pokrzywdzonych nie może skutkować warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności skoro oskarżony konsekwentnie popełnia kolejne czyny, nie wyciąga żadnych wniosków i nie zmienia swojego postępowania. Zdaniem Sądu warunkowe zawieszenia orzeczonej kary, w żadnym razie nie pozwoliłoby osiągnąć celów związanych z resocjalizacją oskarżonego.

Sąd na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 6 sierpnia 2013 r. do dnia 16 grudnia 2013 r.

Mając na uwadze trudną sytuacją rodzinną i finansową oskarżonego, a zwłaszcza to, iż nie posiada on żadnego majątku i nie posiada żadnego źródła dochodu bowiem przed aresztowaniem nie pracował i nie posiada prawa do zasiłku Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, natomiast wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 2 ust. 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.). Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. kwotę 1107 złotych tytułem obrony oskarżonego wykonanej z urzędu;

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.